

Հովհաննես Թումանյան

Չարամիտներին

Դ-ն՛ւք, մեծ հայրերի ընկած գավակներ,
Դ-ն՛ւք, ո՛վ ստրուկներ մոլի կրքերի,
Դ-ուք, ո՛վ գեխության խղճալի հյուրեր,
Որ շվայտ կյանքին դարձել եք գերի.

Դ-ն՛ւք, որ ընկնում եք ո՛չ պատերազմում
Թշնամու սրով և ո՛չ ձեր մահով,
Որ եղբայրադավ ժողով եք կազմում
Եվ տեսնող աչքից կարծում ապահով:

Դ-ն՛ւք, որ պատրաստ եք անմեղին կապած

Մեղանավորի ոտքի տակ գոհել,
Որ ավագակի առաջ սարսափած,
Ճշմարտությունն եք ուրանում խոսել.

Դ-ն՛ւք, որ ուզում եք աշխարհին խաբել,
Եվ դատաստանի առաջ դողալով

Գիտեք կեղծավոր արտասուք թափել
Չարությանը լեցուն, հանցավոր սրտով.

Դ՛ն՛ւք, որ մարդկանց աչքերն եք կապում,
Ո՛վ սպասավորներ բանտի, խավարի,
Որ հարագատի արյունն եք թափում

Եվ ձեր եղբոր գույքն առնում ավարի.

Դ՛ն՛ւք, որ այրիի դառն արտասուքով
Շաղախեցիք ձեր սեղանի հացը,
Որ հպարտացած անօրեն գործքով
Հարցանում եք թե՛ ո՞ւր է աստվածը.

Կրհասնի նա ձեզ, բարկությանբ արդար
Արժանի մահով պատուհասելու,
Եվ ո՞վ պիտի ձեզ ցույց տա ճանապարհ
Նորա բարկության պատժից փախչելու:

1890